

“मीठे बच्चे- आफ्नो हार र जीतको इतिहास (हिस्ट्री) लाई याद गर, यो सुख र दुःखको खेल हो, यसमा ३/४ सुख छ, १/४ दुःख छ, बराबर (इक्वल) होइन ।”

प्रश्न:- यो बेहदको ड्रामा धेरै अनौठो (वन्डरफुल) छ- कसरी ?

उत्तर:- यो बेहदको ड्रामा यति अनौठो छ जे हरेक सेकेण्ड सारा सृष्टिमा भइरहेको छ, त्यो फेरि हुबहु दोहोरिनेछ । यो ड्रामा जुम्रा जसरी चलि नै रहन्छ, टिक-टिक भइरहन्छ । एक टिक मिल्दै न दोस्रो टिकसँग, यसैले यो बडो अनौठो ड्रामा हो । जो पनि मनुष्यको पार्ट राम्रो वा नराम्रो चलेको छ सबै निश्चित भएका छन् । यस कुरालाई पनि तिमी बच्चाहरूले नै बुझ्दछौ ।

ओम् शान्ति । ओम् शान्तिको अर्थ बच्चाहरूलाई सम्झाइसकिएको छ किनकि अब आत्म-अभिमानी बनेका छौ । आत्माले आफ्नो परिचय दिन्छ हामी आत्मा हौ । आत्माको स्वधर्म हो शान्त । अब सबै आत्माहरूको घर जाने कार्यक्रम (प्रोग्राम) छ । यो घर जाने कार्यक्रम कसले बताउनुहुन्छ ? अवश्य बाबाले नै बताउनुहुनेछ । हे आत्माहरू ! अब पुरानो दुनिया खतम हुनु छ । सबै कलाकारहरू (एक्टर्स) आइसकेका छन् । बाँकी थोरै आत्माहरू रहेका छन्, अब सबैलाई फर्केर जानु छ । फेरि पार्ट दोहोरिनु छ । तिमी बच्चाहरू वास्तवमा देवी-देवता धर्मका थियौ, पहिला-पहिला सत्ययुगमा आएका थियौ फेरि पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा अब पराई राज्यमा आएर रहेका छौ । यो केवल तिम्रो आत्माले जान्दछ, अरू कसैले जान्दैनन् । तिमी एक बाबाका सन्तान हौ । मीठा प्यारा बच्चाहरूलाई बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी अब पराई रावण राज्यमा आएर रहेका छौ । आफ्नो राज्य-भाग्य गुमाएका छौ । सत्ययुगमा देवी-देवता धर्मका थियौ, त्यो भएको ५ हजार वर्ष भयो । आधाकल्प तिमीले राज्य गर्नु किनकि सिँडी तल पनि अवश्य भर्नु नै छ । सत्ययुगबाट त्रेता फेरि द्वापर-कलियुगमा आउनु छ- यो नभुल । आफ्नो हार र जीतको जुन इतिहास (हिस्ट्री) छ त्यसलाई याद गर । बच्चाहरू जान्दछन् हामी सत्ययुगमा सतोप्रधान, सुखधामका निवासी थियौ । फेरि पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा दुःखधाममा जडजडीभूत (जीर्ण) अवस्थामा आइपुगेका छौ । अब फेरि तिमी आत्माहरूलाई बाबाबाट श्रीमत मिल्दछ किनकि आत्मा परमात्मा अलग रहे बहुकाल... तिमी बच्चाहरू धेरै समयदेखि टाढा रह्यौ । पहिला-पहिला तिमी छुट्टियौ फेरि सुखको पार्ट बजाउँदै आयौ । फेरि तिम्रो राज्य-भाग्य खोसियो । दुःखको पार्टमा आयौ । अब तिमी बच्चाहरूले फेरि राज्य भाग्य लिनु छ सुख-शान्तिको । आत्माहरूले भन्दछन्- विश्वमा शान्ति होस् । यस समय तमोप्रधान हुनाको कारण विश्वमा अशान्ति छ । यो पनि शान्ति र अशान्ति, दुःख र सुखको खेल हो । तिमी जान्दछौ- ५ हजार वर्ष पहिले विश्वमा शान्ति थियो । मूलवतन त हो नै शान्तिधाम । जहाँ आत्माहरू रहन्छन् त्यहाँ त अशान्तिको प्रश्नै छैन । सत्ययुगमा विश्वमा शान्ति थियो फेरि गिर्दा-गिर्दा अशान्ति हुन गयो । अब सारा विश्वमा शान्ति सबै चाहन्छन् । ब्रह्म महत्त्वलाई विश्व भनिदैन । त्यसलाई ब्रह्माण्ड भनिन्छ, जहाँ तिमी आत्माहरू निवास गर्छौ । आत्माको स्वधर्म हो शान्त । शरीरबाट आत्मा अलग भएपछि शान्त हुन पुग्छ फेरि अर्को शरीर लिन्छ तब चुरफुर (हलचल) गर्छ । अब तिमी बच्चाहरू यहाँ किन आएका हौ ? भन्छन्- बाबा, आफ्नो शान्तिधाम, सुखधाममा लैजानुहोस् । शान्ति अथवा मुक्तिधाममा सुख-दुःखको पार्ट छैन । सत्ययुग हो सुखधाम, कलियुग हो दुःखधाम । उत्रिन्छन् कसरी ? त्यो त सिँडीमा देखाइएको छ । तिमी सिँडी उत्रन्छौ फेरि एकै पटक चढ्छौ । पावन बनेर चढ्छौ र पतित बनेर उत्रिन्छौ । पावन नबनी चढ्न सक्दैनौ, यसैले पुकार्छन्- बाबा, आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस् ।

तिमी पहिला पावन शान्तिधाममा गएर फेरि सुखधाममा आउनेछौ । पहिला हुन्छ सुख, पछि हुन्छ दुःख । सुखको समय (मार्जिन) धेरै छ । बराबर (इक्वल) भयो भने त फेरि केही फाइदा छैन । मानौ फाल्तू भयो । बाबा सम्झाउनु हुन्छ यो जुन ड्रामा बनेको छ त्यसमा ३/४ सुख छ, बाँकी १/४ केही न केही दुःख छ, त्यसैले यसलाई सुख-दुःखको खेल भनिन्छ । बाबा जान्नुहुन्छ- म पितालाई तिमी बच्चाहरू बाहेक अरू कसैले जान्न सक्दैनन् । मैले नै तिमीलाई आफ्नो परिचय दिएको हुँ र सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको परिचय दिएको हुँ । तिमीलाई नास्तिकबाट आस्तिक बनाइदिएको छु । तीनै लोकलाई पनि तिमी जान्दछौ । दुनियाँले त कल्पको आयु पनि जान्दैनन् । अब तिमी नै जान्दछौ बाबा- हामीलाई फेरि पठाउनुहुन्छ । बाबा गुप्त भेषमा पराई देशमा आउनुभएको छ । बाबा पनि गुप्त हुनुहुन्छ । मनुष्यहरूले आफ्नो देहलाई जान्दछन्, आत्मालाई जान्दैनन् । आत्मा अविनाशी, देह विनाशी छ । आत्मा र आत्माको बाबालाई तिमीले कहिल्यै भुल्नु हुँदैन । हामी बेहदका बाबाबाट वर्सा

लिइरहेका छौं । वर्सा तब मिल्नेछ जब पवित्र बन्नेछौं । यस रावण राज्यमा तिमी पतित छौं त्यसैले बाबालाई पुकार्छौं । दुई पिता हुनुहुन्छ । परमपिता परमात्मा सबै आत्माहरूका एक पिता हुनुहुन्छ । यस्तो होइन, भाइहरू (ब्रदर्स) नै सबै पिता हुन् । जब-जब अति धर्म ग्लानि हुन्छ, जब सबै धर्महरूका जो पारलौकिक पिता हुनुहुन्छ, उहाँलाई बिर्सिन्छन्, तब नै बाबा आउनुहुन्छ । यो पनि खेल हो । जे पनि खेल हुन्छ दोहोरिरहन्छ । तिमी आत्माहरू कति पटक पार्ट बजाउन आउँछौ र जान्छौ, यो नाटक अनादि जुम्मा जसरी चलिरहन्छ । कहिल्यै पनि बन्द हुँदैन । टिक-टिक भइरहन्छ तर एक टिक मिल्दैन दोस्रोसँग । कस्तो वन्दरफुल नाटक छ । सेकेण्ड-सेकेण्ड जे पनि सारा सृष्टिमा भइरहन्छ त्यो फेरि दोहोरिनेछ । जो हरेक धर्मका प्रमुख पार्टधारी छन् उनीहरूको नै बताइन्छ । उनीहरू सबैले आ-आफ्नो धर्म स्थापन गर्छन्, राजधानी स्थापन गर्दैनन् । एक परमपिता परमात्माले धर्म पनि स्थापना गर्नुहुन्छ र राजधानी अथवा डिनायस्टी पनि स्थापना गर्नुहुन्छ । उनीहरूले (धर्म पिताहरूले) त धर्म स्थापना गर्छन्, उनीहरूको पछाडि सबैलाई आउनु छ । सबैलाई कसले लैजानुहुन्छ ? बाबाले । कसैले त धेरै कम पार्ट बजाउँछन् र खलास । जसरी जीव जन्तु, निस्कन्छन् अनि मर्छन् । उनीहरूको त मानौं ड्रामामा कुरा नै छैन । ध्यान (अटेन्सन) को तर्फ जान्छ ? एक त रचयिता (क्रियेटर) तर्फ जानेछ, जसलाई सबैले भन्छन्— ओ गड फादर, हे परमपिता परमात्मा । उहाँ सबै आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ । पहिला आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो । यो कति ठूलो बेहदको वृक्ष छ । कति मत मतान्तर, कति थरीथरीका (भेराइटी) चीजहरू निस्किएका छन् । गन्नै मुश्किल हुन्छ । आधार (फाउन्डेशन) नै छैन । बाँकी सबै खडा छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— मीठा प्यारा बच्चाहरू, म आउँछु नै तब, जब अनेक धर्महरू हुन्छन्, एउटा धर्म छैन । आधार (फाउन्डेशन) प्रायः लोप भएको छ । केवल चित्रहरू छन् । आदि सनातन थियो नै एक धर्म । बाँकी सबै पछि आउँछन् । त्रेतामा धेरै छन् जो स्वर्गमा आउदैनन् ।

तिमी अब पुरुषार्थ गर्छौं हामी स्वर्ग नयाँ दुनियाँमा जाऔं । बाबा भन्नुहुन्छ— स्वर्गमा तिमी तब आउनेछौ जब मलाई याद गरेर पावन बन्नेछौ र दैवीगुण धारण गर्नेछौ । बाँकी वृक्षको हाँगा-बिँगा त अनेक छन् । बच्चाहरूलाई वृक्षको बारेमा पनि थाहा भएको छ । हामी सबै आदि सनातन देवी-देवताहरू स्वर्गमा थियौ । अब स्वर्ग छैन । अहिले नर्क छ । तब बाबाले प्रश्नावली बनाउनुभएको थियो, आफ्नो दिलसँग सोध— हामी सत्ययुगी स्वर्गवासी हौं या कलियुगी नर्कवासी हौं ? सत्ययुगदेखि तल कलियुगमा उत्रिन्छौ, फेरि माथि कसरी जान्छौ ? बाबा शिक्षा दिनुहुन्छ । तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान कसरी बन्नेछौ ? आफूलाई आत्मा सम्भेर मलाई याद गर्नु भने योग अग्निबाट तिम्रो पाप कट्नेछ । कल्प पहिला पनि तिमीलाई ज्ञान सिकाएर देवता बनाएको थिएँ, अहिले तिमी तमोप्रधान बनेका छौ । फेरि अवश्य कोही त सतोप्रधान बनाउने वाला होला । पतित-पावन कोही मनुष्य त हुन सक्दैन । हे पतित-पावन, हे भगवान् जब भन्छन् भने बुद्धि माथि जान्छ । उहाँ हुनुहुन्छ निराकार । बाँकी सबै हुन् पार्टधारी । सबै पुनर्जन्म लिदै रहन्छन् । म पुनर्जन्म रहित छु । यो ड्रामा बनेको छ, यसलाई कसैले जान्दैन । तिमी पनि जान्दैनथ्यौ । अब तिमीलाई स्वदर्शन चक्रधारी भनिन्छ । तिमी आफ्नो स्व आत्माको धर्ममा स्थित होऊ । आफूलाई आत्मा निश्चय गर । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यो सृष्टि चक्र कसरी फिर्छ, यसैले तिम्रो नाम हो स्वदर्शन चक्रधारी, बाँकी कसैलाई यो ज्ञान छैन । त्यसैले तिमीलाई धेरै खुशी हुनुपर्छ । बाबा हाम्रो टीचर पनि हुनुहुन्छ । धेरै मीठो बाबा हुनुहुन्छ । बाबा जस्तो मीठो अरू कोही छैन । तिमी पारलौकिक बाबाका बच्चा परलोकमा रहनेवाला आत्माहरू हो । बाबा पनि परमधाममा रहनुहुन्छ । जसरी लौकिक बाबा बच्चाहरूलाई जन्म दिएर पालना गरेर अन्तिममा सबैथोक दिएर जान्छन् किनकि बच्चा वारिस हुन्, यो काइदा हो । तिमी जो बेहद बाबाको बच्चा बन्छौ, बाबा भन्नुहुन्छ— अब सबैलाई फर्केर वाणीभन्दा पर घर जानु छ । वहाँ छ शान्ति (साइलेन्स) फेरि इशारा (मूवी), फेरि बोलचाल (टकी) । बच्चीहरू सूक्ष्मवतनमा जान्छन्, साक्षात्कार हुन्छ । आत्मा निस्कदैन । ड्रामामा जे निश्चित छ त्यो सेकेण्ड-सेकेण्ड दोहोरिन्छ । एक सेकेण्ड मिल्दैन दोस्रोसँग । जे पनि मनुष्यको पार्ट चल्छ, राम्रो वा नराम्रो, सबै निश्चित छ । सत्ययुगमा राम्रो, कलियुगमा नराम्रो पार्ट बजाउँछन् । कलियुगमा मनुष्य दुःखी हुन्छन् । राम राज्यमा छी-छी कुरा हुँदैन । राम राज्य र रावण राज्य एकैचोटी हुँदैन । ड्रामालाई नजान्नाको कारण भन्छन्— दुःख-सुख परमात्माले नै दिनुहुन्छ । जसरी शिवबाबाको बारेमा कसैलाई थाहा छैन, त्यसै गरी रावणको बारेमा पनि कसैलाई थाहा छैन । शिव जयन्ती हरेक वर्ष मनाउँछन् भने रावण मरन्ती पनि हरेक वर्ष मनाउँछन् । अब बेहदका

बाबा आफ्नो परिचय दिइरहनुभएको छ । भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्भेर म पितालाई याद गर । बाबा त धेरै मीठा हुनुहुन्छ । बाबा आफै आफ्नो महिमा कहाँ गर्नुहुन्छ र, जसलाई सुख मिल्छ उनीहरूले महिमा गर्छन् ।

तिमी बच्चाहरूलाई बाबासँग वर्सा मिल्छ । बाबा प्यारका सागर हुनुहुन्छ । फेरि सत्ययुगमा तिमी प्यारो मीठो बन्छौ । त्यहाँ पनि त विकार आदि छ भनेमा, उनलाई भन- त्यहाँ रावण राज्य नै छैन । रावण राज्य द्वापरदेखि हुन्छ । कति राम्रोसँग सम्झाउनुहुन्छ । विश्वको इतिहास-भूगोललाई अरु कसैले जानेकै छैनन् । यस समय नै तिमीलाई सम्झाउनुहुन्छ । फेरि तिमी देवता बन्छौ । देवताहरूभन्दा उच्च कोही छैन, यसैले त्यहाँ गुरु बनाउनु कुनै आवश्यकता नै हुँदैन । यहाँ त धेरै गुरु छन् । सतगुरु हुनुहुन्छ एक । सिक्खहरूले पनि भन्छन् सतगुरु अकाल । अकालमूर्त हुनुहुन्छ नै सतगुरु । उहाँ कालहरूको पनि काल महाकाल हुनुहुन्छ । त्यो कालले त एकलाई लैजान्छ, बाबा भन्नुहुन्छ- म त सबैलाई लैजान्छु । पवित्र बनाएर पहिला सबैलाई शान्तिधाम अनि सुखधाममा लैजान्छु । यदि मेरो बनेर फेरि मायाको बन्थो भने भनिन्छ गुरुको निन्दकले ठेगाना पाउँदैन । उनीहरूले स्वर्गको सम्पूर्ण सुख पाउन सक्दैनन्, प्रजा बन्न पुग्नेछन् । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, मेरो निन्दा नगराऊ । म तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउँछु, त्यसैले देवीगुण पनि धारण गर्नुपर्छ । कसैलाई दुःख नदेऊ । बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको हुँ नै तिमीलाई सुखधामको मालिक बनाउन । बाबा हुनुहुन्छ प्यारको सागर, मनुष्य हुन् दुःख दिने सागर । काम कटारी चलाएर एक-अर्कालाई दुःख दिन्छन् । वहाँ त यो कुरा नै छैन । वहाँ छ नै राम राज्य । योगबलबाट बच्चा पैदा हुन्छ । यस योगबलले तिमी सारा विश्वलाई पवित्र बनाउँछौ । तिमी योद्धा (वारियर्स) हो तर गुप्त (अननोन) । तिमी धेरै नामीग्रामी बन्छौ फेरि भक्ति मार्गमा तिमी देवीहरूको कति मन्दिर बन्छन् । भन्दछन्- अमृतको कलष माताहरूको सिरमा राखियो । गऊ माता भन्छन्, यो हो ज्ञान । पानीको कुरा होइन । तिमी हो शिव शक्ति सेना । उनीहरू फेरि नक्कल गरेर कति गुरु बनेर बसेका छन् । अब त तिमी सत्यको डुङ्गामा बसेका छौ । गाउँछन्- मेरो डुङ्गा पार लगाउनुहोस् । अब पार लैजाने खिचैया मिल्नु भएको छ । बेश्यालयबाट शिवालयमा लैजानुहुन्छ । उहाँलाई बागवान पनि भनिन्छ, काँडाको जङ्गललाई फूलको बगैचा बनाउनुहुन्छ । वहाँ सुख नै सुख छ । यहाँ छ दुःख । बाबाले जुन पर्चा छपाउनको लागि भन्नुभएको छ त्यसमा लेखिएको छ- आफ्नो दिलसँग सोध- स्वर्गवासी हुनुहुन्छ या नर्कवासी ? धेरै प्रश्न सोध्न सक्छौ । सबैले भन्छन् भ्रष्टाचार छ भने अवश्य कुनै समय श्रेष्ठाचारी पनि थिए होलान् ! ती देवताहरू थिए, अब छैनन् । जब देवी-देवता धर्म प्रायः लोप हुन्छ तब भगवानलाई आउनुपर्छ, एक धर्मको स्थापना गर्न । तिमी आफ्नो लागि स्वर्गको स्थापना गरिरहेका छौ श्रीमतबाट । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरू प्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) बाबा समान प्यारको सागर बन्नु छ । दुःखको सागर होइन । बाबाको निन्दा हुने कुनै पनि कर्म गर्नु छैन । धेरै मीठो प्यारो बन्नु छ ।
- २) योगबलले पवित्र बनेर फेरि अरूलाई पनि बनाउनु छ । काँडाको जङ्गललाई फूलको बगैचा बनाउने सेवा गर्नु छ । सदा खुशीमा रहनु छ- हाम्रो मीठा बाबा, बाबा पनि हुनुहुन्छ भने टीचर पनि हुनुहुन्छ । उहाँ जस्तो मीठो कोही छैन ।

वरदान:- सर्व प्राप्तिहरूको खजानालाई स्मृति स्वरूप बनेर कार्यमा लगाउनेवाला सदा सन्तुष्ट आत्मा भव संगमयुगको विशेष वरदान सन्तुष्टता हो र सन्तुष्टताको बिऊ सर्व प्राप्तिहरू हो । असन्तुष्टताको बिऊ स्थूल वा सूक्ष्म अप्राप्ति हो । ब्राह्मणहरूको गायन छ- अप्राप्त कुनै वस्तु छैन ब्राह्मणहरूको खजानामा । सबै बच्चाहरूलाई एकद्वारा एक समान अखुट खजाना मिल्छ । केवल ती प्राप्त भएका खजानाहरूलाई हरेक समय कार्यमा लगाऊ अर्थात् स्मृति स्वरूप बन । बेहदको प्राप्तिहरूलाई हदमा परिवर्तन गरेनौ भने सदा सन्तुष्ट रहनेछौ ।

स्लोगन:- जहाँ निश्चय छ त्यहाँ विजयको भाग्य-रेखा निधारमा अवश्य छ ।